

Enighed mellem Rigsdagen og Regjeringen, saa vil han faae fuld Pension efter Pensionloven. Det er en overordentlig stor Sikkerhed og en Betryggelse af den allerreelleste Besskaffenhed. Seg vil bede om, naar man paa den Maade retter Bebreidelser mod mit Forslag, at man da vil see paa, hvad den høitærede Finanzministers eget Forslag gaaer ud paa. Det gaaer nemlig ud paa, at Embedsmanden skal oppebære $\frac{2}{3}$ af Pensionen, indtil Lovforslaget forelægges Rigsdagen; saa faaer han Titet, og kommer der altsaa ingen Enighed istand, hvorledes er da Embedsmanden stillet? Man gjør virkelig mit Forslag Ret, hvis man vil opstille den Forskjel mellem dette Forslag og Finanzministers Forslag, som der er blevet gjort; er jeg i denne Henseende ikke gaaet for vidt, for ugunstig har jeg i alt Fald ikke stillet Embedsmændene.

Formanden: Det 7de kongevalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Udsig: Det ærede Medlem havde jo fuldstændig Ret i, at den paagjældende Commission ikke skulde have at afgjøre det Spørgsmaal, om den paagjældende Embedsmand burde have været afflediget; men hvad jeg troer, at man med Rette kan sige, er, at denne Commission skal have at afgjøre, om den paagjældende Embedsmand burde have været afflediget paa Grund af det Forhold, der angives som Grund for Affledigelsen; thi det er jo det, Commissionen skulde afgjøre, om dette Forhold har været af den Natur, at det kunde svække den for hans Embedsstilling nødvendige Agtelse og Tillid. Men kommer man til det Resultat, at det ikke er et Forhold, der svækker den for Embedsstillingen nødvendige Agtelse og Tillid, og at den Agtelse og Tillid, der bør tilkomme ham som Embedsmand, uanset dette Forhold, maatte være usvækket, saa siges det ved Afgjørelsen, at han ikke burde været afflediget paa Grund af dette Forhold; thi saadanne Embedsmænd, til hvilke man vedblivende maa have usvækket Tillid, og for hvilke man vedblivende maae nære Agtelse, bør sandelig ikke afflediges. Det er

dette, siger jeg, som Commissionen efter Tanken i dette Forslag skal have at afgjøre, og det er et efter min Mening i en meget væsentlig Grad administrativt Hensyn, der derved gjør sig gjældende. Det er, fordi det er administrative Hensyn, der komme i Betragtning ved Afgjørelsen, at jeg siger, at Spørgsmaalet ikke henhører under de ordinaire Domstole; det er derfor, at jeg siger, at det henhører under administrativ Afgjørelse. Men ingenlunde er det jo min Mening, at det, fordi det henhører under administrativ Afgjørelse, skulde være rigtigt at henlægge det under en enkelt Mands Afgjørelse. Nei, dette vilde jeg finde urigtigt; men det skal henlægges under en Commission, som er sammensat paa en Maade, der i sig kan være betryggende, en Commission, der kan følge faste og forstandige Regler og Grundsætninger. Men derfor ophører det ikke at være nogen administrativ Afgjørelse, det er en Afgjørelse af en administrativ Ret; det, som det kommer an paa, maa jo nemlig være de Hensyn, der ere de afgjørende, og ikke, af hvilke Personer Commissionen er sammensat. Lad en Dommer blive Minister, saa begynder han jo strax at handle som administrativ Embedsmand; bliver han Dommer igjen, ja, saa ere hans Afgjørelser jo atter judicielle. Det kommer altsaa ikke an paa, af hvilke Personer denne Autoritet er sammensat, men det, det kommer an paa, er, hvilke Hensyn denne Autoritet, saaledes som den er anordnet, maa tage og skal og vil tage.

Mellemann: De Herrer ville tillade mig at fremkomme med nogle Ytringer til Forfvar for den Ansøelse, der ligger til Grund for dette Forslag, der er fremsat under Nr. 4, og som gaaer ud paa at fastholde Lovforslagets nuværende § 2. Jeg udtalte mig allerede ved denne Sags 2den Behandling tildeels i samme Retning, men jeg skal, til hvad jeg dengang anførte, tillade mig nu at knytte nogle yderligere Bemærkninger ligeoverfor de Indvendinger, der fra forskjellige Sider ere blevne reiste mod Paragraphen, som den nu foreligger.

Seg skal begynde med at bemærke, at jeg